

နတ်သမီး

ငှက်ဆိတ်တဲ့သစ်သီး

အခန်း (၁)

"အမလေး ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ၊ ဒီသောက်ရူးမ ငါ့အကြော်ပဲ
နေ့တိုင်းလာလာနှိုက်နေပါလား"

အကြော်တဲဆီမှ စီခနဲထွက်လာသော ဒေါ်ခင်တုတ်၏ အသံ ကြောင့်
အရူးမကြီး ဒေါ်ရွှေစည် အကြော်တွေ ပလုပ်ပလောင်းစားကာ
ငှက်ပျောကြော်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ နှိုက်ပြီး သုတ်ခနဲ ပြေးတော့သည်။

အကြော်ရောင်းမကောင်း၍ စိတ်မကြည်လင်နေသော ဒေါ်ခင် တုတ်
ထင်းမီးဖိုဘေးမှ ထင်းချောင်းကိုဆွဲကာ ဒေါ်ရွှေစည်နောက်မှ ဒေါသတကြီး
ပြေးလိုက်တော့သည်။

"မတုတ်ရယ် ကုသိုလ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ကိုယ့်ရပ်ကွက် ထဲက
အရူးပဲ"

သစ်သီးသည် မသန်းအေး ဒေါ်ရွှေစည်ကို သနား၍ ဝင်ပြော
ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

"ကုသိုလ်အမြဲမယူနိုင်ဘူး မိသန်းရေ၊ ဒီနေ့တော့ မှတ်အောင် ဆော်မှ
ဒင်းနောက်လာမနှိုက်ရဲမှာ"

ဒေါ်ခင်တုတ် ပြောလည်းပြော ပြေးလည်းလိုက်။ လမ်းသွား
လမ်းလာများနှင့် လမ်းဘေးဈေးသည်အချို့ ပွဲကျစေမည့်မြင်ကွင်းမျိုးမို့
ရပ်ကြည့်သူကရပ်ကြည့် ရယ်သူကရယ်။

ဒေါသကြီးနေသော ဒေါ်ခင်တုတ် ဒေါ်ရွှေစည်ကို လိုက်မိသွား ပြီး

"ဘုန်း ဘုန်း ဘုန်း"

"အမလေးတော့ ကျုပ်ကိုရိုက်တယ်၊ ကျုပ်ကိုရိုက်တယ်"

ဒေါ်ခင်တုတ်၏ ထင်းချောင်းဖြင့် ကျောကိုအရိုက်ခံရသော ဒေါ်ရွှေစည် ကျောကော့ကာ အော်၍ ငိုတော့သည်။ ဒေါ်ခင်တုတ် ရိုက်မိပြီးမှ လက်လွန်သွားကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး

"ဟဲ့ ရွှေစည် ငါရိုက်တာ ဖြည်းဖြည်းလေးပါအေ၊ ဝါးလုံးကွဲ အောင် အော်မနေနဲ့တော့"

"အော်မှာပဲ အော်မှာပဲ တော်ကြီးက ကျုပ်ကိုရိုက်တယ်၊ ကျုပ် ယောက်ျား လီမင်ဟိုတောင် ကျုပ်ကိုမတို့ရက် မထိရက်လို့ အရပ်ကလေး လို အလှကြည့်ထားတာ"

ပြောရင်းဖြင့် ဒေါ်ရွှေစည် ငိုပြန်သည်။ ဒေါ်ခင်တုတ် ဝိုင်းကြည့်နေသော လူတွေကို မလုံမလဲကြည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ညည်းသည်။

"ငါ့နှယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့အကြော်လည်း ခိုးစားသေးတယ်၊ ငါကပဲ ပြန်ပြီးတောင်းပန်ရမယ့်ပုံပေါက်နေပါပြီ"

ဒေါ်ရွှေစည်ကတော့ ငိုနေရင်းဖြင့်ပင် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထား သော ငှက်ပျောကြော်ကို တစ်ကိုက်ပြီးတစ်ကိုက် မြိန်ရေယှက်ရေ စားနေ ၏ ။

"တုတ်တုတ်"

ခပ်ထန်ထန် ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် ဒေါ်ခင်တုတ် လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ

"ဘာတုန်း"

"စိတ်ရောဂါဖြစ်နေတဲ့သူကို အဲလို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်တာ တော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြော်က ဘယ်လောက်တန်လို့လဲ"

ကိုယ့်သားအရွယ်က ခုလို ကလန်ကဆန် ပြောလာတော့ ဒေါ်ခင်တုတ် အရှက်ရသွားကာ

"ဟဲ့ ဘယ်လောက်တန်တန် မင်းဘာမှဝင်ပြီး ဆရာလုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ငါ့ဆိုင်မှာ ရောင်းနေတဲ့အကြော်ကို ခိုးစားသွားလို့ ရိုက်တာ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်"

"ငါ့ခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ်တင်ယူစားတာ၊ ငါ သူခိုးမဟုတ် ဘူး၊ သူကသာ ငါ့လင်ကိုခိုးမှာ လင်ခိုးမ"

ဒေါ်ရွှေစည် ပလုပ်ပလောင်း စားနေရင်းမှ သူခိုးမစားကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ အလင်းရောင်၏ လက်ကိုလည်း ဆီပေနေသောလက်ဖြင့် အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသေးသည်။

ဒေါ်ရွှေစည်ပြဿနာတက်တိုင်း အလင်းရောင် အမြဲဖြေရှင်း ပေးနေကျဆိုတော့ ဒေါ်ရွှေစည် သိ၍ အလင်းရောင်ကို တူလိုသားလို အားကိုးသည်။

အလင်းရောင်ဟာ ဒေါ်ရွှေစည်၏ အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာကို လည်း ဒေါ်ရွှေစည် သိသည်။

"တွေ့လား နင့်ယောက္ခမအရူးက ဒါမျိုးကျတော့ သူသိတယ်၊ ဟင်း ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ အေး နောက်တစ်ခါ အဲလိုအရိုက်မခံစေ ချင်ရင် နင့်ယောက္ခမအရူးကို ငွေအပြည့်ပေးထား"

"တုတ်တုတ် လူကြီးက လူကြီးစကားပြောပါ၊ ကျွန်တော်က လူသားချင်းစာနာတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောနေတာ၊ ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ စိတ် ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို အလှူလုပ်လိုက်ရလို့ တုတ်တုတ် ထမင်း

တစ်ရက်ငတ်သွားမှာမို့လား"

"အံမယ် အံမယ် အဒေါ်ကို အဲဒီ လိုပြောရလား ဟမ်၊ ငါက နင့်အဒေါ်ပါဟဲ့ အကောင်ရဲ့"

ဒေါ်ခင်တုတ် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။ အလင်းရောင် ဒေါ်ခင် တုတ် ဒေါသကို အရေးမစိုက်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်အနွမ်း တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး ဒေါ်ခင်တုတ်ကို ပေးလိုက်သည်။

"ရှေ့ ဒေါ်ရွှေစည် စားထားတဲ့အကြော်ဖိုး အကုန်ယူလိုက် ပြန်အမ်းစရာမလိုဘူး"

အကြော်က နှစ်ရာပဲတန်သည်။ ပြန်အမ်းစရာမလို၍ သုံးရာ အပိုဆောင်းပြီး ရလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်တုတ် ကျေနပ်ကာ ငါးရာတန်ကို လှမ်းယူပြီး လှည့်အထွက်

"နေဦး တုတ်တုတ်"

အလင်းရောင် တားမြစ်သံကြောင့် ဒေါ်ခင်တုတ် ခြေလှမ်းတန့် သွားကာ

"ဘာလဲ ဘာပြောဦးမလို့လဲ"

"ဒေါ်လေးရွှေစည် ယူစားတဲ့အကြော်ဖိုး ရပြီးပြီပဲ၊ သူ့ကို ကိုယ် ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ထားတာကို ပြန်တောင်းပန်လိုက်ပါ"

အလင်းရောင် စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်တုတ် တွန့်သွားသည်။

"အမ် ငါက ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ ဒီအရူးမကို"

"အဲဒီ အရူးမနဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်တဲ့ တုတ်တုတ်ကရော ရူးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ လူကောင်းဆိုရင် အရူးနဲ့ရန်ဖက်မဖြစ်ဘူး၊ ကောင်းပြီ လေ ဒေါ်လေးရွှေစည်ကို တုတ်တုတ် မတောင်းပန်ဘူးဆိုရင် ညနေ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ သွားရှင်းပေတော့"

တကယ်ပြောရင် တကယ်လုပ်တတ်သော အလင်းရောင်အ ကြောင်း
ဒေါ်ခင်တုတ် မသိပဲနေမလား။ ဒေါ်ရွှေစည်၏ အနိုင်ရ၍ မော် နေသော
စပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကို ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဟဲ့ ရွှေစည် စောစောက ငါ ရိုက်မိတာကို တောင်းပန်တယ် ဒါပဲ"

"ရပါတယ် ငါကလည်း နင့်လို အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ် အကြော် ဆိုင်က
အကြော်ကိုမှ ယူစားမိတာကို၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒါတွေမစားတော့ ဘူး၊ ဟိုတယ်စာပဲ
စားတော့မှာ"

ဒေါ်ရွှေစည် ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ်နှင့် အတောင်းပန် ခံရ၍
သဘောတွေကျနေသည်။

*

အခန်း (၂)

"ဖက်ဖူး နင့်အမေကို အကြော်သည် ဒေါ်ခင်တုတ်ကြီး ရိုက်လိုက်လို့တဲ့တော့"

မယု စကားကြောင့် အဝတ်လျှော်နေရာမှ ဖက်ဖူး ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်းဆိုသလို ဒေါသနှင့်သိမ်ငယ်မှု တွေ ရောထွေးသွားကာ မယုကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ကြည့်ပြီး

"သူတို့က အမေ့ကို ဘာလို့ရိုက်ရတာ လဲ"

"နင့်အမေက သူ့အကြော်တွေကို သွားနှိုက်စားလို့တဲ့"

"ကျွတ် အမေကလည်းလေ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာလည်း စားချင်တာမှန်သမျှ ဝယ်ကျွေးနေတာကို ခုချိန်ထိ ဆိုင်တွေမှာလိုက်နှိုက် စားနေတုန်းပဲ"

စိတ်ပျက်လွန်း၍ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောနေမိသော ဖက်ဖူး ကိုကြည့်ပြီး မယု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

"နင့်အမေကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံပို့ပြီး ဆေးကုပါလား ဖက်ဖူး"

စေတနာဖြင့်ပေးသောအကြံမို့ ဖက်ဖူး လက်ခံချင်ပေမယ့် ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါပြီး

"အဲဒီ အခြေအနေကို ငါ လုပ်မပေးနိုင်သေးပါဘူး မယုရယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးလိုမှာဟ၊ ခုချိန်မှာ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ

အမေ့ကိုဆေးကုစရိတ်ရှာဖို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲတဲ့အခြေ အနေ၊ အကယ်၍
ငါ့အသက်နဲ့လဲပြီး အမေ့ရောဂါ ပျောက်မယ်ဆိုရင် တောင်
ငါ့အသက်နဲ့အမေ့ရောဂါကို လဲရဲပါတယ်ဟာ"

မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝိုင်းလာကာ အသံတို့ တုန်ယင်လာသည်။ အမေ့အတွက်
ဖက်ဖူး စိတ်သောကပွေနေရတာ အဖေလည်း မသိ။ အမေလည်းမသိ။

အဖေကလည်း မူးကောင်းနေသလို အမေကလည်း ရူးကောင်း နေဆဲ။
တကယ်တမ်းဘဝကံအကျိုးပေး မကောင်းတာက ဖက်ဖူးကိုယ် တိုင်ပါပဲ။

ဖက်ဖူး ဆယ်နှစ်သမီးထဲက စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတဲ့အမေ့သမီး
လုပ်ခဲ့ရတာ ခုအရွယ်ရောက်တဲ့အထိပါပဲ။ ဖက်ဖူးဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
အရူးမကြီးရဲ့သမီးဆိုသည့်အကြည့်တွေဖြင့် အကြည့်ခံ အနှိမ်ခံလာခဲ့ရ တာ
သိပ်တော့မဆန်းတော့ပါဘူး။ အဲဒီ အတွက်လည်း ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ် စိတ်လည်း
မဖြစ်မိခဲ့ပါ။

"နင့်ကိုတော့ အံ့ဩတယ်ဟယ်၊ ငါသာဆိုရင် ရှက်လွန်းလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေမိမလား မသိပါဘူး"

မယု စကားကြောင့် ဖက်ဖူးရောင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

"ငါ့အမေရူးတာ ငါ့အတွက်ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ မယုရယ် ငါအခု
စိတ်ညစ်နေတာက ငါ့အမေအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ငွေ ဘယ်လို ရှာရမလဲဆိုတာပါပဲ"

ဖက်ဖူးစကားအဆုံး မယုထံမှ သက်ပြင်းချသံ ခပ်ငွေ့ငွေ့ကို
ကြားရသည်။

"ငါ အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်ဟာ၊ နင်စိတ်တော့မဆိုးနဲ့"

မယုပြောမည့်အကြံဆိုသည့်စကားကို စိတ်ထွက်ပေါက်ရလိုရ ငြား
ခေါင်းညိတ်နားစွင့်လိုက်သည်။

"ဟိုလေ ပဒုမ္မာလမ်းထဲက အန်တီကေသီကို နင်သိတယ်မို့ လား"

"အင်း သိတယ်လေ၊ သူတို့အိမ်မှာ ငါ မီးပူသွားတိုက်ပေးဖူး တယ်"

"သူတို့ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာရော နင်သိလား"

"သိသားပဲ သူတို့မတွေကို မာဆတ်မှာ လုပ်ခိုင်းပြီး သူက

ဖဲလည်ရိုက်နေတာလေ၊ ငါနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါ သူတို့စီးပွားရေးပါ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး နင်ပေးမယ့်အကြံနဲ့ သူတို့နဲ့ ဘာပတ်သက်နေလို့လဲ"

ဖက်ဖူး မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို

အတွေးရောက်သွားဟန်ဖြင့် မယုကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး

"မယု နင် ငါ့ကို ဒေါ်ကေသီ တူမတွေလုပ်တဲ့မာဆတ်မှာ

ဝင်လုပ်ခိုင်းဖို့လား၊ နင်ပေးမယ့်အကြံက အဲဒါလား"

အရိပ်အကဲ ဖမ်းတတ်သော ဖက်ဖူး အလန့်တကြားမေးလိုက် သည်။

မယု မဝံ့မရဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ် ဖက်ဖူးရဲ့ အဲဒီ မှာလုပ်ရင် လစာလည်းကောင်း တယ်၊

ဘောက်ဆူးတွေလည်း အများကြီးရတယ်၊ လူတန်းစေ့လည်း ဝတ်ရစားရတယ်ဟာ၊ ငါ ငါတောင် ဝင်လုပ်မလားလို့၊ အဲဒါ နင့်ကို အဖော်စပ်ကြည့်တာ"

"ကျွတ် မဖြစ်နိုင်တာ မယုရယ်၊ ငါ့ဘဝက နဂိုကမှ ပွဲနေပါ တယ်ဆိုမှ ထပ်ရွံ့ရမယ့်အဖြစ်မျိုးကို ထပ်အရောက်မခံပါရစေနဲ့၊ အဖေ သိရင် ငါ့ကိုသတ်မှာ"

"မသတ်အောင် ခိုးလုပ်မှာပေါ့ဟ၊ နင့်ဘဝနဲ့ ငါ့ဘဝ ဘာများ ထူးလို့လဲ ဖက်ဖူးရယ်၊ ငါ့မိဘတွေရဲ့ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့အကြွေးတွေ ကြောင့် ငါလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရလဲ၊ နင် က နင့်အမေရဲ့အရူးရောဂါကို ကုပေးချင်သလို ငါကလည်း ငါ့မိဘတွေ ရဲ့တစ်သက်ဆပ်မကုန်တဲ့အကြွေးတွေကို ဆပ်ပေးချင်တယ်"

"အဲဒီ လို ဖြတ်လမ်းနည်းကလိုက်လို့ ငါတို့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းမယ်တဲ့ လား

သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါတို့ ဒီလိုနည်းနဲ့ငွေရှာမှာကို ငါ့အဖေရော
နှင့်အဖေတွေအမေတွေရော လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ တခြားနည်း လမ်းနဲ့
ငွေရှာကြရအောင်နော် မယု"

ကိုယ့်သောကကဲ့သို့ သူ့သောကကလည်း မခေပြန်တာမို့ သူ
ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သက်မကိုယ်စီချကာ အနာဂတ်ကို မရဲတရဲ မျှော်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ဘဝတွေ ဘယ်လောက်ထိ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ နဲ့
ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ကြရဦးမလဲ။

*

"ဒေါ်လေး မိုးတွေရွာတော့မယ် အိမ်မှာပဲနေတော့နော်၊ ဟဲ့ ဖက်ဖူး
နှင့်ကလည်း အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်မနေနဲ့၊ ဒေါ်လေး ကိုလည်း
အပြင်ကိုလျှောက်မသွားအောင် ထိန်းပါဦးဟာ"

စေတနာဖြင့်ပြောသော အလင်းရောင် စကားကြောင့် ဖက်ဖူး
အမေ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲခေါ်ရင်း

"အေးပါဟယ် ငါလည်း အမေ့ဆိုင်ကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့မယ် ဆိုပြီး
အမေ့ကို အိမ်မှာနေဖို့ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ငါပြန်လာတော့ အစ်မက မရှိဘူး၊
အဝတ်တွေလျှော်ပြီးရင် အမေ့ကို လိုက်ရှာမလို့ပါပဲ၊ အမေ နောက်ဆို
သူများဆိုင်ကမုန့်တွေကို လုပ်ပြီး မပြေးပါနဲ့ အမေရယ်၊ စား ချင်ရင် သမီးကို ပြောပါ"

"ဟင် တုတ်တုတ် ဒေါ်လေးရွှေစည်ကို ရိုက်လိုက်တာ နင်သိ တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား"

"သိတာပေါ့ အလင်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါစိတ်ဆိုးလို့မှ မရတာ ၊ ငါ့အမေက
သူ့အကြော်ကိုသွားလုစားတာကိုးဟ"

"လုစားတာမဟုတ်ပါဘူး ဝယ်စားတာ၊ မယုံရင် ငါ့ရွှေသမက်ကို
မေးကြည့်နော် ရွှေသမက် မင်းရဲ့ယောက္ခမတော်က အကြော်ကို တန်ရာ
တန်ကြေးပေးပြီး ဝယ်စားလို့ အကြော်သည်ဗိုက်ပူမက ကျေးဇူးတင်လွန်း လို့
ငါ့ကိုတောင်းပန်လိုက်သေးတယ်"

အလင်းရောင်ကို ရွှေသမက်ဟု ခေါ်နေကျမို့ ဖက်ဖူးရော
အလင်းရောင်ရော ထူးပြီးရှက်ရွံ့မနေကြတော့။

"ကဲပါ အမေရယ် လာ အထဲဝင် ရေချိုးရမယ်၊ အမေ့တစ် ကိုယ်လုံး
ညစ်ပတ်နံ့စော်နေတာပဲ"

အမေ့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို အမြဲ ရေချိုးပေးနေကျမို့
အမေကလည်း ဖက်ဖူး ရေချိုးပေးတာကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့ သို့
ငြိမ်ခံသည်။

"ရွှေသမက်ရေ တာ့တာ မနက်ဖြန်လည်း မုန့်ဝယ်ကျွေးဦးနော် ခုတော့
အမေ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်ဦးမယ် တာ့တာ"

ဖက်ဖူး ခေါ်ရာနောက်သို့ ကော့လန်ကော့လန် လိုက်ပါသွားပြီး
နုတ်ဆက်သွားသော ဒေါ်လေးရွှေစည်ကိုကြည့်ပြီး အလင်းရောင် သက် ပြင်းမောကို
၇းခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

အဖေ အမေတွေရဲ့ဒဏ်ကို လူးလှိမ့်နေအောင် ခံနေရတဲ့ ဖက်ဖူး
ရဲ့လောကခံဆိုးတွေကို ဖြစ်နိုင်ရင် မျှဝေခံစားပေးချင်တာပါ။

*

အခန်း (၃)

"ဖက်ဖူးရေ အေး ဖက်ဖူး"

"ရှင် အဘွား"

တစ်ဖက်ခန်းမှ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေသော အဘွား

ဒေါ်မြအေးခေါ်သံကြောင့် အဖေ့ကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရန် ပြင်ဆင်နေ သော ဖက်ဖူး ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ထူးလိုက်သည်။

"ညည်းအမေရောအေ့ အသံမကြားပါလား"

"အိပ်နေပြီ အဘွား"

"ဟဲ့ ဘယ်နှနာရီရှိသေးလို့တုန်း၊ ည ခုနစ်နာရီပဲရှိသေးတာ မဟုတ်လား၊

နေများမကောင်းလို့လား"

"ကောင်းပါတယ် အဘွားရဲ့၊ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း နေပူထဲ

လျှောက်သွားပြီး မောလို့အစောကြီး အိပ်ပျော်သွားတာလေ၊ အမေ အိပ် ပျော်မှပဲ

ပွဲခင်းထဲက အဖေ့ဆိုင်ကို ထမင်းချိုင့်စိတ်အေးလက်အေး သွား ပို့ရမှာ အဘွားရေ"

အဘွား ဒေါ်မြအေးနှင့် ဖက်ဖူးတို့အခန်းက ဟိုဘက်ခန်း ဒီ ဘက်ခန်းမို့

ခုလိုစကားလှမ်းပြောနေကျ။

"ဟိုကောင် အလင်းရောင်ကို ခေါ်သွားပါလား"

အလင်းရောင် ဆိုတာက အဘွား ဒေါ်မြအေး၏ မြေးဖြစ်သည်။

အိမ်မှာအချိန်ပြည့်မကပ်သည့် အလင်းရောင်ကို ပွဲခင်းထဲခေါ်သွားဖို့

အဖော်ခေါ်သွားခိုင်းနေသော အဘွား ဒေါ်မြအေးစကားကြောင့် ဖက်ဖူး ပြုံးလိုက်သည်။

အလင်းရောင်ကို ဘယ်မှာရှာရမှန်းမသိတာ အဖော်ဘယ်လို ခေါ်သွားရမည်လဲ။

"မခေါ်တော့ပါဘူး အဘွားရယ်၊ ဖက်ဖူးဖာသာပဲ သွားပါတော့ မယ်"

"ဟဲ့ လူပြတ်တဲ့လမ်းက ဖြတ်သွားရမှာလေ၊ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်မလား၊ ပွဲခင်းက ရပ်ကွက်နဲ့လှမ်းကလှမ်းနဲ့"

အဘွားရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖက်ဖူးကို ချစ်ခင်သော အဘွား ဒေါ်မြအေးကိုလည်း ဖက်ဖူးက ကိုယ့်အဘွားအရင်းလို ချစ်ပါသည်။

"လမ်းတစ်လျှောက် ပွဲခင်းသွားတဲ့လူတွေနဲ့ မပြတ်ပါဘူး အဘွားရယ်"

ရှစ်ပေခန်းလေးတွေမို့ ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်း လှမ်းပြောနေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖက်ဖူးတို့ ရပ်ကွက်က အိမ်ခြေတွေ ပြတ်သိပ်နေသဖြင့် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အီးကျယ်ကျယ်ပေါက်လျှင်တောင် တစ်အိမ်ကျော် လောက်က ကြားရသည့်အနေအထား။

တခြားအိမ်တွေက စီခနဲ ရန်ဖြစ်ဆဲဆိုကြပြီဆိုလျှင် ထိုအိမ်ရှေ့ မှာ ကလေးရောခွေးပါမကျန် စပ်စုဖို့ရောက်နေကြပြီ။ ဒါဟာ ဖက်ဖူးတို့ နေထိုင်တဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေးမှာရှိတဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့အထာ ပင်။

စရိုက်ပေါင်းစုံ အလွှာပေါင်းစုံတို့ စုဝေးရာရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖက် ဖူး ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မို့ ဘယ်သူကမှလည်း အန္တရာယ်မပြုကြ။ အားလုံးက ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေ ရုန်းကန်နေကြရသည်မို့ မရှိဆင်းရဲသားအချင်းချင်း အန္တရာယ်ပြုဖို့လည်း အာရုံမရကြ။

"ဖက်ဖူး ငပိရည်ကျိုပြီးသားရှိလား"

"ရှိတယ် အဘွားရေ၊ လိုရင်လာပြီး ယူစားတော့၊ ငါးစင်ရိုင်း အိုးကပ်လေးလည်း ချက်ထားတယ် သိလား အဘွား"

"ဟေ ဟုတ်လား ဒါဆို နည်းနည်းယူစားစမ်းမယ်အေရယ်၊ ဒီရက်ထဲ ငပိရည်တောင် မနပ်မှန်နေတာ ကြာပါရောလား"

အလင်းရောင်လုပ်စာလေးနှင့် ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ ရှင်သန်နေရ သော အဘွားကို ဖက်ဖူး သနားသွားသည်။

"ဒါနဲ့ ညည်းတို့ရော လောက်ငရဲလား မြေးရယ်"

"လောက်ငပါတယ် အဘွားရဲ့၊ အားမနာနဲ့ အလင်းရောင်အ တွက်ပါ ပိုခပ်သွားလိုက်နော် အဘွား၊ ဖက်ဖူး အဖေ့ဆီ ထမင်းချိုင့်သွား ပို့ရင်း ဈေးကူရောင်းပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီဘက်ခန်းလည်း နားစွင့်ပေးပါ ဦး၊ အမေ တစ်ရေးနီးထထွက်သွားမှာစိုးလို့"

"အေးပါ အဘွား ကြည့်ထားလိုက်မယ် သွား သွား"

အဘွား ဒေါ်မြအေးကို မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပြီး ထမင်းချိုင့်ဆွဲ ကာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

*

ဆိုင်ခန်းမီးရောင်စုံတွေ သီချင်းတီးလုံးသံတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေသော ပွဲခင်းထဲသို့ ဖက်ဖူး ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး တိုးဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

တစ်နှစ်မှ တစ်ခါသာလုပ်ရသော အောင်ဗောဓိဘုရားပွဲမို့ လူ တွေက ကျက်ပျံ့မကျ စည်ကားတိုးကြိတ်၍ နေကြသည်။

အဖေ့ရဲ့တက်တူး ဆိုင်ခန်းလေး ရှိရာဆီသို့ မနည်းကို တိုးဝေ့ ၍ လာရသည်။ ဒါတောင် လူများလွန်း၍ တော်တော်လေးကို တိုးမပေါက်။ ပွဲခင်းက အရင်ညတွေကထက် ပိုပြီးစည်ကားလွန်းနေသည်ဟု စိတ်က တွေးမိလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ဖိုးချစ်ပွဲစသည့်နေ့မို့ ဖိုးချစ်ပရိသတ်တွေကပဲ ပွဲခင်းထဲမှာ နည်းမည်မဟုတ်။ ဖက်ဖူးလို ပွဲမကြိုက်တဲ့သူမျိုးတွေသာ မြန်မာပြည်မှာ အများကြီးဆိုလျှင် ဖိုးချစ်တို့လို ဇာတ်မင်းသားတွေ ထိုင်ငိုသွားရမှာ သေချာသည်။

ဖက်ဖူးက စတိတ်ရှိုးပွဲတွေဆိုရင်သာ ကြည့်ဖို့ဝါသနာပါတာ။ သို့သော် ဖက်ဖူးတို့လို အောက်ခြေလူတန်းစားတွေအဖို့ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို နှစ်သောင်း သုံးသောင်း ဝယ်ကြည့်ဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင်ထည့်ပြီး မမက်ဖူးခဲ့။

တစ်ခါတလေ MRTV-4 မှလွင့်သော ရှိုးပွဲတွေဆိုရင်သာ လမ်းထိပ်မှ မအိတို့အိမ်မှာ မလွတ်တမ်းသွားကြည့်ဖြစ်တာ ဖက်ဖူး အိမ်မှာက တီဗွီမပြောနှင့် FM စက်တစ်လုံးတောင်မရှိ။

ဖက်ဖူး ဟိုတိုးဒီတိုးနှင့် လူအုပ်ကြားထဲမှ ဖုန်နံ့တွေရှူရှိုက်ရင်း မနည်းကိုတိုးဝှေ့နေရ၏ ။ ရုတ်တရက် အနောက်မှကောင်လေးတစ်သိုက် ၏ အသံတွေက ပွဲခင်းထဲမှ အသံဗလံများနှင့်အပြိုင် အသံသေးအသံ ညှောင် ပေါ်ထွက်၍ လာသည်။

"ဝူး ဝါး ဟား ဟား"

"ဟေး"

"ခွီး"

"ရှေ့က လူတွေ မြန်မြန်လျှောက်ကြပါဖို့။"

လူငယ်များ အော်ဟစ်သံတွေနှင့်အတူ အတင်းတိုးနေ၍ ကိုယ် လေးရှေ့သို့ ယိမ်းထိုးသွားသည်။

"ဟေး ချစ်ကလေး အဖော်မပါဘူးလား"

"လိုက်ခဲ့ပါလား အဖွဲ့တောင့်တယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် မင်းကိုယ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား"

လူရမ်းကားလေးများ၏ အာရုံတွေက ဖက်ဖူးဆီသို့ စုပြုံလာကြ သည်။

"ပါးလေးက သနပ်ခါးလေးကို နမ်းချင်တယ်"

"ငါက နှုတ်ခမ်းကိုနမ်းမှာ"

ဖက်ဖူး မျက်နှာနား တိုးကပ်ပြီး နှမချင်းမစာ ပြောနေကြ၍ ဖက်ဖူး ဒေါသဖြစ်ကာ တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး မကျေမနပ် စွေကြည့် လိုက်သည်။

"အဲလိုကြည့်တာလေးကလည်း လှတာပါပဲလား"

လက်တစ်ဖက်က ဖက်ဖူး၏ ခါးကို လာရောက်ဖက်တွယ်၏ ။

"နင်တို့နော် မယုတ်မာနဲ့"

ဖက်ဖူး ကိုယ်လေး ကျဉ်စက်နဲ့အတို့ခံလိုက်ရသလို တုန်တက် သွားကာ ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်သည်။

"ချစ်လို့ပါ မင်းလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ချစ်ချင် တယ် ချစ်ခွင့်ပြုပါ"

အရက်နဲ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေသောကြောင့် ဖက်ဖူး အသက်ရှူတွေကျပ်လာသည်။ ရုတ်တရက် ဖက်ဖူးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လူအုပ်ကြီးကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ဖက်ဖူး ကိုယ်လေး မှာ ထမင်းချိုင့်ကြီးဖြင့် ကို့ယိုကားယားဖြစ်ကာ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဖက်ဖူးကို ဘယ်သူ့ဆွဲခေါ်လာမှန်း ဖက်ဖူး မသိလိုက် ကြောက် အားလန့်အားနှင့် ပါလာတာပဲသိသည်။

လူအုပ်နှင့်လွတ်သော ဆိုင်ခန်းတွေကြားထဲရောက်မှ ဖက်ဖူး အသက်ကို ၀၀ရှူလိုက်ပြီး မောဟိုက်နေသောရင်အစုံနှင့် ဆွဲခေါ်လာသော သူကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင် အလင်း"

"ဘာကြောင့် ဒီကောင်တွေနားကို ကပ်လျှောက်ရတာ လဲ၊ ငါ
လိုက်လာလို့ပေါ့၊ မလာရင် သူတို့အုပ်စုလက်ချက်နဲ့ ရစရာကိုရှိမှာမဟုတ် တော့ဘူး။"

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လေသံနှင့် ဖက်ဖူးကို အပြစ်တင်သည်။ ဖက်ဖူး
မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ကာ

"အံ့မယ် ဒီလိုပဲသွားရင်းလာရင်းနဲ့ တိုးမိတာ ငါက ဒီကောင်
တွေနားကပ်လျှောက်စရာလား နင်နော် မဖြစ်စလောက်လေး ကူညီလိုက် တာနဲ့
မာန်ကလာတက်ပြနေတယ် ဟွန်း။"

လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာရ၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော ကိုယ်ပေါ်မှ အကျ...ကို
ဆွဲဆန့်ရင်း အလင်းရောင်ကို ပြန်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

"အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ နင့်ကို ခေါ်ထုတ်လာမိတာကိုက ငါ့အမှား ပဲ
ထားပါတော့။"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး နင်ကရော ပွဲဈေးထဲ တစ်ယောက်ထဲလာတယ် ပေါ့။"

"ဘယ်ကလာ နင်ပွဲခင်းထဲဝင်သွားတာ တွေ့လို့ လိုက်ဝင်လာ တာ၊
နင့်အဖေကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့မလို့လား။"

"ဟုတ်တယ် ကဲ ငါသွားတော့မယ်၊ ငါ့အဖေ ထမင်းဆာနေ တော့မယ်။"

"နင့်အဖေ ထမင်းဆာဖို့နေနေသာသာ မဝင်းဌေးဆိုင်က ဂုံး ကြော်နဲ့
ဖိုးဖြူဆိုင်က တောအရက်ဝယ်ပြီး ဆိုင်အနောက်မှာ ချနေလောက် ပြီ။"

အဖေ အရက်ကြိုက်မှန်း ဖက်ဖူးတင်မဟုတ် အလင်းရောင်ပါ သိသည်။
ကိုယ့်အဖေကို ထိုသို့ ပြောပြန်တော့ ဖက်ဖူး မကျေနပ်ချင် ပြန်။

"အဲဒါ နင့်အပူပါလား၊ နင်သာ လူကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်စမ်း ပါ
အလင်းရယ်။"

အဖေကို ထိ၍ မကျေမနပ် မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလာသော

ဖက်ဖူးစကားကြောင့် အလင်းရောင် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ဖက်ဖူး
ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အလင်းရောင် နောက်မှာ ပါလာသည်ကို လှည့်မကြည့်။

*

အခန်း (၄)

"ငါ့ကိုချစ်ရင် မနမ်းပါနဲ့ ထ ထ ငါ့ကိုချစ်ရင် မနမ်းပါနဲ့ ထ ထ မနမ်းပါနဲ့ ထ ထ အဟစ် ထ ထ ဟား ဟား"

ဒေါ်ရွှေစည် ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းပေါင်းစုံ ပန်၍ သနပ်ခါးအဖွေး သားနှင့် ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်သွားနေ၏။ စိတ်မနှံ့သူပီပီ အပေါ်မှဝတ် ထားသော အကျွေးက မိန်းမဘလောက်စ်အကျွေး။ အပေါက်တွေ ဖွာလန်ကျဲ နေသော ဂျင်းဝေကုတ်မှိန်ဖျော့ဖျော့ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး အောက်မှ စတော်ကင်ဘောင်းဘီကို အပေါ်မှ ဟာပိုင်ရီစကဒ်တိုနဲ့နဲ့နှင့် တွဲဝတ် ထားသည်မို့ မြင်ရုံနှင့်အရူးမကြီးမှန်း သိသာသည်။

ဒါ့အပြင် ပခုံးမှာ စလင်းဘတ်အစုတ် သုံးလေးလုံးခန့်ကို လွယ် ပြီး ဖိုင်တွဲအစုတ်ကို ရုံးစာရေးမဟန်ဖြင့် ပိုက်ထားသေးသည်။ စီးထား သော ဖိနပ်က ဘယ်နှင့်ညာ အရောင်မတူ။ ဒီဇိုင်းတစ်မျိုးစီ။

ဒေါ်ရွှေစည်ကိုတွေ့တာနှင့် ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ ဂနာ မငြိမ်တော့။ ဒေါ်ရွှေစည်ကို စိတ်မဆိုးဆိုးအောင် စနောက်နေတော့ သည်။ ဒေါ်ရွှေစည်ကလည်း ကလေးများနှင့်ဆို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုး သည်ဆိုတာ မရှိ။

"ဒေါ်ရွှေစည် လေဒီဂါးဂါး သီချင်းဆိုပြပါ"

ဒေါ်ရွှေစည်တို့ ထိုသို့မြှောက်ခိုင်းလျှင် သိပ်သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ သံစဉ်တီးလုံးတွေနှင့် ပါးစပ်မှပေါက်ကရ အသံတွေဖြင့် အော်ဆိုကာ ကိုယ်ကိုလှုပ်ရမ်း၍ ပွဲဆူအောင် ကပြတတ် သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဒေါ်ရွှေစည်ကို ကလေးတွေပင်မဟုတ် လူကြီး တွေပါ အားပေးကြသည်။ ဒေါ်ရွှေစည်က၍ မောသွားပြီဆိုလျှင် ဦးရာပြည့် အိမ်ရှေ့မှာရှိသော သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေကို ခပ်သောက်၍ အမောဖြေ ကြသည်။

"ဟဲ့ ကလေးတွေ နင်တို့ ရွှေစည်ကိုပဲ စ,စရာရှိကြလား၊ ပြန်ကြစမ်း လူကြီး လူကြီးမှန်းမသိ"

အဘွား ဒေါ်မြအေး ဒေါ်ရွှေစည် အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး စိတ်မ ကောင်းဖြစ်မိသည့်အတွက် ဒေါ်ရွှေစည်ဘေးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော ကလေး တွေကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ရွှေစည် လက်ကိုဆွဲကာ

"ဟဲ့ လာ ရွှေစည် အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ နင့်မလဲ စိတ်မနှံ့တာက မနှံ့တာပဲ၊ အိမ်မှာလည်း ရပ်တည်းလို့နေပါဦးဟယ်၊ ညည်းသမီးနှယ် ညည်းကိုလိုက်ရှာနေတယ်အေ့၊ သမီးလုပ်တဲ့သူကိုလည်း သနားကြပါဦး အေ၊ မွေးထားတာ ကြွေရုပ်ကလေးလို ချောချောလေး ညည်းနောက်ကို အချိန်ပြည့်လိုက်ထိန်းနေရရှာတယ်၊ ဟင်း သူ့ခမျာ အဖေမူနဲ့ အမေ အရူးကို မိဘတော်ထားရရှာတယ်"

အဘွား ဒေါ်မြအေး တွတ်ပွတွတ်ပွဖြင့်ပြောကာ ဒေါ်ရွှေစည် လက်ကို ဆွဲ၍ ခေါ်လာသည်။

"ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ထ ထ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ထ ထ "

ဒေါ်ရွှေစည် ဆွဲခေါ်ရာသို့ပါသွားရင်း ဝိုင်းအုံနေကြသော ကလေးတွေကို မျက်နှာငယ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီး သီချင်းဆိုသွားသေးသည်။

"ဟင့် သူများတို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ အမေရယ်၊ သူများက ဒီမှာ တစ်ကိုယ်တော် ရှိုးပွဲတင်ဆက်နေတဲ့ဟာကို"

"အမလေး လှလိုက်တာ ငါ့သမီးလေးကို မာမီ ဖွင့်ထားတဲ့
မော်ဒယ်အေဂျင်စီကို ပို့ရတော့မယ်"

သနပ်ခါးကို နှိပ်ညှက်နေအောင် လိမ်းပြီး အိမ်နေရင်း တစ်ပတ်
နွမ်းအဝတ်ကလေးနှင့် ကပိုကရိုလှနေသော ဖက်ဖူး၏ ပါးပြင်ကို ဒေါ်ရွှေ စည်
အသည်းယားစွာ စွဲလိမ်ပြီး အားရပါးရဖြင့်ပြောသည်။ ဖက်ဖူး ခစ်ခနဲ
ရယ်လိုက်သည်။

"ဟဲ့ ဘာရယ်တာလဲ မာမီက အကောင်းပြောတာ၊ မြန်မာပြည် က
မော်ဒယ်တွေအားလုံး မာမီလက်အောက်က ထွက်သွားကြတာနော်၊ ဟွန်း မယုံမရှိနဲ့
အမလေး ခုလောလောဆယ် မောလိုက်တာအေ ရေခဲ သေတ္တာထဲက ဂျူစ်တစ်ခုခု
ယူခဲ့စမ်းပါ"

ဒေါ်ရွှေစည် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ပြီး
ပခုံးပေါ်မှာ လွယ်ထားသော စလင်းဘတ်အိတ်တွေကို ဆွဲဖယ်လိုက် သည်။

ဖက်ဖူး မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မောစွာကြည့်လိုက်ပြီး

"အမေရယ် ပခုံးလေးလိုက်တာ လွယ်ထားတဲ့အိတ်တွေက အများကြီးပဲ
ဒီအိတ်တွေက ဘယ်ကရလာတာလဲ"

"ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ ဒါကလေ မာမီတပည့် ဟောလိဝုဒ် ကနေ
ပို့လိုက်တာ၊ ဒီအိတ်တွေက ဘောလိဝုဒ်က ပို့လိုက် ဟောဒီအိတ် ပန်းရောင်လေးက
ဒူဘိုင်းက ပရိုဂျူဆာတစ်ယောက်ပို့လိုက်တာ၊ မာမီ ကို စမ်းလွယ်ကြည့်ဖို့
နမူနာပို့လိုက်တာ၊ အားလုံး ဒေါ်လာသန်းနဲ့ချီပြီး တန်တဲ့အိတ်တွေပဲ"

ဒေါ်ရွှေစည် ပြောရင်း တဟီးဟီး ရယ်လိုက်သည်။ အိတ်အစုတ် တွေကို
အသစ်တွေထင်ပြီး ကြွားလုံးကြီးနေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဖက်ဖူးစိတ်ထဲမှာ

မကောင်း။ အမေ့ကျမှ ဒီလိုဝေဒနာဆိုးကြီး ခံစားရ လေခြင်းဆိုပြီး
ယူကျုံးမရသည့်စိတ် ဖြစ်မိသည်။ အမေ့အတွက် နောက် ဖေးရေအိုးထဲမှ
ရေခပ်ပေးရဦးမည်မို့ ထိုင်ရာမှ ခပ်လေးလေးထလိုက် သည်။

"ဟဲ့ ဒါက ဘာလဲ"

"အမေပဲ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဂျူစ်ဆို၊ သွားယူပေးမလို့လေ"

"ဪ အေး ဟုတ်သားပဲ၊ တစ်လက်စထဲ ပန်းသီးအနီရဲ့ရဲ
လေးတစ်လုံးပါ ခွဲခဲ့စမ်းပါ"

ဖက်ဖူး ပြုံးလိုက်ပြီး

"အင်းပါ အမေရယ် ခွဲခဲ့ပါ့မယ်"

အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖက်ဖူးစား ရန်
ဝယ်ထားသော ဆီးသီးထုပ်ကို ယူပြီး သောက်ရေအိုးမှ ရေတစ်ခွက် ခပ်လိုက်သည်။

"ရှေ့ အမေ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဒါက ဘာတွေတုန်း၊ ဘယ်မှာလဲ ဂျူစ်နဲ့ပန်းသီး"

ရေခွက်နှင့်ဆီးသီးထုပ်ကိုကြည့်ပြီး အမေ မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် မေး သည်။

"ပန်းသီးက မရှိတော့ဘူး အမေရဲ့၊ ဒါပဲရှိတယ်"

"အေးလေ ဒါက ဘာသီးလဲလို့"

"ဆီးသီးလေ"

"ထို့ ချဉ်စုတ်နေမှာ မစားချင်ဘူး"

ဒေါ်ရွှေစည် ကမ်းပေးလာသော ဆီးသီးထုပ်ကို မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်
တွန်းထုတ်သည်။

"ဪ ဒါ အီတလီကလာတဲ့ ဆီးသီးအမေရဲ့၊ မနက်က အမေ့မော်ဒယ်သင်တန်းကျောင်းက တပည့်တစ်ယောက်က တီချယ်လာ ရင် ပေးပေးပါလို့ ပြောပြီး ပေးသွားတာ၊ ချဉ်ပေမယ့် မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းတွေပျောက်ပြီး အရွယ်တင်နုပျိုစေတယ်တဲ့၊ ဒီဖျော်ရည် ကလည်း ဆိုးဆေးလုံးဝမသုံးထားတဲ့ သဘာဝ အားဖြည့်အချို့ရည်၊ အရောင်နဲ့အရသာမရှိပေမယ့် ဒီဖျော်ရည်ကို အမေသောက်လိုက်ရင် ခုအသက်ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ပိုငယ်သွားမှာ"

"ဟယ် တကယ်လား၊ ဒါဆိုရင်ပေး မာမီကလေး အီတလီ ဆီးသီးနဲ့ အီတလီကဖျော်ရည်ဆို အရမ်းကြိုက်တာ စားမယ် စားမယ်"

ဒေါ်ရွှေစည် ဖက်ဖူးလက်ထဲမှ ဆီးသီးထုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ယူပြီး အငမ်းမရ စားတော့၏။

အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ဖက်ဖူး မျက်ရည်ဝဲမိသည်။

"အမေရယ် ဖက်ဖူးသာ ဘာမှမသိအောင် သွက်သွက်ခါ ရူး လိုက်ချင်ပါတယ်၊ အမေ့ကို အရမ်းသနားတယ်၊ ဖက်ဖူးတို့ ခုလို ဆင်းရဲ နံ့ချာတဲ့ဘဝထဲက ဘယ်လိုရုန်းထွက်ကြမလဲ အမေ၊ ဖက်ဖူးလေ အမေ့ ရောဂါကို ကုပေးချင်တယ်"

ဘဝမှာ အလိုချင် အတောင့်တဆုံးက အမေ့ရဲ့ အရူးရောဂါ ပျောက်ကင်းဖို့ပါ။ စိတ်အပျက်ဆုံးကတော့ အရူးမကြီးရဲ့သမီးဆိုပြီး အထင်သေးကြတဲ့ အကြည့်တွေကိုပါပဲ အမေရယ်။

*